

en Del andre ærede Medlemmer udenfor Udvalget ville til tredje Behandling stille Forslag desangaaende.

Rørdam: Jeg staar her med Tuberkulosekommissionens Betænkning i Haanden, og her staar der underned, at den er afgiven i København i December 1902. Naar jeg har omtalt disse Forhold, saa var det, fordi jeg vilde advare Tingets Medlemmer imod at komme og stille vidtgaaende Krav og Fordringer op, fordi jeg var bange for, at hvis der kom ny Ændringer, ny Forslag frem, vilde det muligvis heller ikke lykkes at faa Forslaget gennemført i denne Samling. Og naar den højtærede Justitsminister mener, at det er Særpolitik, saa er det jo en Mening, den højtærede Justitsminister godt kan have, men jeg tror dog, at ingen, som har fulgt mit Arbejde i denne Sag, paa nogen Maade kan mene, at jeg har drevet nogen Art af Særpolitik. Jeg tror, at jeg dristig tør sætte *min* Interesse for at faa dette Lovforslag gennemført op imod den højtærede Ministers. Jeg tror ikke, at noget af Tingets Medlemmer i saa Fald vil være i Tvivl om, hvem der har den største Interesse for at faa disse Lovforslag gennemførte. Jeg ser nemlig ikke, at der er sket saa store og væsentlige Forandringer i det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, at det ikke akkurat lige saa godt kunde have været forelagt et Aar før, saa at vi altsaa nu kunde have været et Aar længere fremme. Det er saa faa og smaa Forandringer, der ere foretagne, at man ikke faar Indtrykket af, at Forslaget har været Genstand for en særlig grundig eller indgaaende Overvejelse.

Harald Jensen: Det er kun en Bemærkning, jeg vil gøre, til det ærede Medlem, som nu satte sig. Han var bange for, at Omkostningerne ved Gennemførelsen af det Ændringsforslag, som Mindretallet har tilladt sig at stille under Nr. 5, vilde blive for store, og han henviste til, at saa vilde vi ogsaa være nødt til at give Erstatning i Anledning af Desinfektion ved andre Sygdomme. Det er ganske rigtigt, at man maa komme dertil. Det forekommer mig, at man efterhaanden maa komme dertil, at naar der sker en Uret, navnlig overfor de smaa Hjem, som det offentlige har bevirket, saa maa det offentlige ogsaa paatage sig den Pligt at erstatte den Skade, som foraarsages, ligegyldig hvilken Sygdom det drejer sig om. Og med Hensyn til dette, at det skulde være en Inkonsekvens,

maa jeg maaske henvise det ærede Medlem til det næste Lovforslag, til Ændringsforslag Nr. 14, hvor man finder akkurat den samme Inkonsekvens.

Det ærede Medlem henviste til det næste Forslag, hvor der var et Mindretal, som havde en anden Sættelse end det Mindretal, jeg her har paapeget, og udtalte, at der stod Socialdemokraterne og det ny Parti, som han tilhører, sammen. Men jeg vil rigtignok beklage, hvis det skal være Betingelsen for at faa de Herrer med til Forslag, at man samtidig ogsaa skal have baade Højre og moderate med. Dette tyder jo paa, at Forslagene ere temmelig almene og ere saaledes, at de ikke vække nogen stor Strid. Hvis de Herrer ikke tør gaa længere, end at de ogsaa kunne have Højre med, vil det jo ikke være saa forfærdelig langt, at de kunne gaa.

Den højtærede Minister udtalte, at jeg kun havde fremdraget et enkelt Tilfælde for at illustrere Tanken i det Forslag, jeg havde fremsat. Men jeg beder den højtærede Minister være overbevist om, at der kunde fremdrages mange andre Tilfælde, ikke alene fra Aarhus, men ogsaa fra andre Byer, hvor Desinfektionen er foretaget paa en Maade, som har beredt de Hjem, som det er gaaet ud over, Tab, og den højtærede Minister var jo ogsaa klar over, at det var naturligt, at der blev givet Erstatning. Men han henviste til, at det skulde være de Mænd, som udførte Desinfektionen, der skulde udrede Erstatningen, naar de udførte Desinfektionen paa en uforsvarlig og uagtksom Maade, det vil altsaa sige, at han henviser de skadelidte til at søge den Mand, som saaledes havde fordærvet deres Ejendele; men i saa Fald vilde de fleste Fattigfolk være afskaarne fra at faa Erstatning. Thi der kan let opstaa Forhold, hvor det er nødvendigt, at de paagældende maa føre Proces o. s. v., hvad der kan være meget bekosteligt for saadanne Folk at indlade sig paa, og Følgen kan let blive, at de hellere lide Skaden end gaa denne Vej. Det forekommer mig at være ganske naturligt, at det offentlige, naar det sender en Mand ud at udføre en Gerning, har Ansvaret for, at Gerningen bliver rigtig udført, og har Ansvaret for den Skade, som den vedkommende gør under Udførelsen af denne Gerning. Og hvis Desinfektøren skal give Erstatning for Skaden, saa synes jeg, at det maa blive det offentlige, som maa indtale Beløbet hos ham, og ikke den skadelidte.